

Versiune anonimată

-1181638 -

C-196/21 – 1

Cauza C-196/21

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

26 martie 2021

Instanța de trimitere:

Tribunalul Ilfov (România)

Data deciziei de trimitere:

4 februarie 2021

Apelantă-reclamantă:

SR

Apelant-pârât:

EW

Intervenienți:

FB

CX

IK

[OMISSIS]
TRIBUNALUL ILFOV
Secția Civilă
[OMISSIS]

CERERE DE HOTĂRÂRE PRELIMINARĂ

RO

Tribunalul Ilfov, la cererea apelantului-pârât EW [OMISSIS], în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), solicită

CURȚII DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

a răspunde la următoarea **întrebare preliminară ce privește interpretarea articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor”) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului [OMISSIS]:**

„În cazul în care instanța de judecată decide și stabilește citarea intervenienților la un proces civil, «solicitantul» în accepțiunea dispozițiilor articolului 5 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 este instanța de judecată din statul membru care decide citarea intervenienților sau partea litigantă din procesul aflat pe rolul instanței de judecată?”

Obiectul litigiului. Fapte pertinente

- 1 Prin sentința civilă [OMISSIS] din data de 04.07.2016 pronunțată în dosarul [OMISSIS] Judecătoriei Buftea, a fost admisă în parte cererea principală formulată de reclamanta-pârâtă SR în contradictoriu cu pârâtul-reclamant EW, a fost admisă în parte cererea reconvențională formulată de pârâtul-reclamant EW în contradictoriu cu reclamanta-pârâtă SR și s-a dispus desfăcerea căsătoriei prin acord, revenirea reclamantei la numele purtat anterior căsătoriei, stabilirea locuinței minorei [OMISSIS] la locuința mamei, exercitarea autorității părintești în comun, încuviințarea păstrării legăturilor personale dintre pârât și minoră, conform următorului program: primul și al treilea week-end din lună de vinerea [de la] ora 14.00 (ori după terminarea orelor de curs) până duminica la ora 19.00, cu dreptul tatălui de a lua minoră și obligația de a o aduce la domiciliul mamei; jumătate din vacanțele școlare, în prima săptămână din vacanța din luna octombrie, în prima săptămână din vacanța din luna decembrie, în prima săptămână din vacanța din [OR. 2] luna februarie, în prima săptămână din vacanța din luna aprilie și o lună din vacanța de vară, de la data de 1 iulie la 31 iulie, cu dreptul tatălui de a lua minoră și obligația de a o aduce la domiciliul mamei, obligarea pârâtului să achite pensie de întreținere către minoră, în cuantum de 600 de lei lunar, începând cu data pronunțării hotărârii, până la majorat, sumă ce se va indexa trimestrial, în raport [cu] rata inflației.
- 2 Tribunalul Ilfov a fost sesizat la data de 07.04.2017 cu cererea de apel [OMISSIS] prin care apelantul-pârât EW a solicitat ca, în contradictoriu cu intimata-reclamantă SR, să se dispună în principal anularea sentinței civile apelate [OMISSIS] din data de 04.07.2016 pronunțate în dosarul [OMISSIS] Judecătoriei Buftea pentru necompetența instanței de fond sau în subsidiar să se dispună schimbarea în parte a hotărârii apelate în sensul că: în principal să se stabilească

locuința minorei [OMISSIS] la locuința tatălui în Franța, iar în subsidiar să se stabilească locuința minorei alternativ, câte o săptămână din lună la reședința tatălui din România și câte o săptămână din lună la domiciliul mamei sau câte două săptămâni la tată și două săptămâni la mamă; în principal, obligarea părintelui nerezident la plata pensiei de întreținere către minoră în cuantum de 1/4 din veniturile lunare ale acestuia, până la majoratul fetei, sau în subsidiar să se compenseze pensiile de întreținere datorate de părinți pentru întreținerea minorei, fiecare urmând a contribui în mod egal pentru perioada în care minora are stabilit domiciliul la fiecare dintre părinți și pentru cheltuielile privind educarea minorei.

- 3 Împotriva aceleiași sentințe civile [OMISSIS] din data de 04.07.2016 pronunțate în dosarul [OMISSIS] Judecătoriei Buftea a fost declarat apel și de apelanta-reclamantă SR, care a solicitat instanței admiterea apelului și schimbarea în parte a sentinței civile apelate în sensul admiterii în tot a cererii de chemare în judecată așa cum a fost modificată, respectiv exercitarea autorității părintești în mod exclusiv de către mamă, înlăturarea programului de vizită stabilit în favoarea tatălui, modificarea cuantumului pensiei de întreținere stabilite în sarcina tatălui și în favoarea minorei, redistribuirea cheltuielilor de judecată.
- 4 La data de 05.07.2018 a fost înregistrată la dosarul cauzei cererea de intervenție accesorie formulată de FB (fratele minorei), CX (sora minorei) și IK (bunicul minorei) prin care se susține poziția procesuală a apelantului-pârât EW.
- 5 În vederea discutării admisibilității în principiu a cererii de intervenție accesorie, tribunalul a stabilit prin încheierea de ședință din data de 15.09.2020 în sarcina ambelor părți obligația de a efectua traducerile citațiilor/adreșelor emise de instanță în vederea realizării comunicării către intervenienți potrivit dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 [OMISSIS].
- 6 Părțile cauzei refuză avansarea acestor cheltuieli în legătură cu traducerea în limba franceză a citațiilor/adreșelor emise de instanță în vederea realizării comunicării către intervenienți, considerând că, în interpretarea articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 [OMISSIS], „solicitantul” este reprezentat de instanța de judecată, care trebuie, în consecință, să suporte și cheltuielile necesare realizării comunicării actelor de procedură. **[OR. 3]**

Dispoziții naționale aplicabile

Legea nr. 134/2010 din 1 iulie 2010 privind Codul de procedură civilă

Articolul 61 „Forme”

(1) Oricine are interes poate interveni într-un proces care se judecă între părțile originare.

(3) Intervenția este accesorie, când sprijină numai apărarea uneia dintre părți.

Articolul 63 „Intervenția accesorie”

(1) Cererea de intervenție accesorie va fi făcută în scris și va cuprinde elementele prevăzute la articolul 148 alineatul (1), care se va aplica în mod corespunzător.

(2) Intervenția accesorie poate fi făcută până la închiderea dezbaterilor, în tot cursul judecății, chiar și în căile extraordinare de atac.

Articolul 64 „Procedura de judecată. Căi de atac”

(1) Instanța va comunica părților cererea de intervenție și copii de pe înscrisurile care o însoțesc.

(2) După ascultarea intervenientului și a părților, instanța se va pronunța asupra admisibilității în principiu a intervenției, printr-o încheiere motivată.

(3) Încheierea nu se poate ataca decât odată cu fondul.

(4) În cazul admiterii căii de atac exercitate împotriva încheierii prin care instanța a respins ca inadmisibilă cererea de intervenție, hotărârea pronunțată este desființată de drept, iar cauza se va rejudeca de instanța în fața căreia s-a formulat cererea de intervenție de la momentul discutării admisibilității în principiu a acesteia.

Dispoziții ale dreptului Uniunii Europene pertinente

Tribunalul apreciază că în cauză sunt aplicabile prevederile articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor”) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului, potrivit căruia „[s]olicitantul suportă toate cheltuielile pentru traducere efectuate înainte de transmiterea actului, fără a aduce atingere unei eventuale decizii adoptate ulterior de instanță sau de autoritatea competentă cu privire la sarcina suportării acestor cheltuieli”.

Motivele care au determinat instanța să formuleze cererea de decizie preliminară

Având în vedere că prin întrebarea formulată se solicită în concret interpretarea Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 [OMISSIS], aplicabil în procesul pendinte față de elementele de extraneitate constând în naționalitatea și domiciliul intervenienților, față de faptul că în cursul judecății au existat opinii diferite cu privire la avansarea cheltuielilor legate de realizarea procedurii de citare („notificarea sau comunicarea actelor”) care influențează soluționarea cauzei, prin prisma unor interpretări diferite ale aceluiași text de lege, și raportat la faptul că această chestiune se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe naționale ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, trimiterea fiind

astfel obligatorie în temeiul articolului 267 TFUE, tribunalul apreciază că se impune sesizarea CJUE cu întrebarea formulată. [OR. 4]

Modul în care soluționarea litigiului depinde de rezolvarea acestei probleme de drept

Soluționarea litigiului depinde de rezolvarea acestei probleme de drept deoarece prin refuzul părții interesate de a avansa cheltuielile legate de traducerile în limba franceză a actelor de procedură necesar a fi comunicate intervenienților se poate ajunge la stoparea judecării cauzei prin suspendarea judecării, ceea ce ar putea conduce și la lipsirea părților de [posibilitatea obținerii unei soluții] asupra fondului raporturilor juridice dintre părți, în cazul intervenirii perimării cererilor de apel.

Jurisprudență CJUE

Tribunalul a cercetat și nu a identificat jurisprudență CJUE relevantă în această materie și, cu referire concretă la dispozițiile articolului 5 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 [OMISSIS], au fost identificate trei cauze [OMISSIS] (C-384/14, Alta Realitat, C-519/13, Alpha Bank Cyprus, și C-325/11, Aider) prin care au fost oferite interpretări cu privire la alte chestiuni decât cele ce fac obiectul prezentei sesizări.

Opinia instanței naționale

Tribunalul nu poate împărtăși opinia exprimată de apelantul-pârât cu privire la persoana în sarcina căreia incumbă obligația de achitare a contravalorii traducerii citațiilor în limba franceză în vederea notificării potrivit Regulamentului nr. 1393/2007.

Potrivit Regulamentului nr. 1393/2007, sunt definite în mod neechivoc noțiunile autonome relevante în chestiunea de drept supusă analizei, respectiv: agenție de transmitere, agenție de primire, solicitant și destinatar.

Așa cum se indică în mod clar prin articolul 2 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 1393/2007, „agenția de transmitere” constă în funcționari publici, autorități sau alte persoane care au competența să transmită actele judiciare sau extrajudiciare ce urmează să fie notificate într-un stat membru sau, altfel spus, este autoritatea națională de la care pleacă comunicarea/notificarea, în speță instanța judecătorească – Tribunalul Ilfov.

„Agenția de primire” este definită la articolul 2 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1393/2007 și include aceeași categorie de persoane/autorități ca cele instituite prin alineatul (1), dar care, în opoziție, primește aceste notificări/comunicări ale agenției de transmitere, adică este autoritatea națională care primește comunicarea/notificarea, în speță agenția de primire urmând a fi identificată în raport [cu] domiciliul intervenienților dintre autoritățile/instituțiile franceze corespunzătoare.

În ceea ce privește noțiunea de „solicitant”, așa cum rezultă din interpretarea dispozițiilor articolului 5 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 1393/2007, acesta nu poate fi [OMISSIS] instanța de judecată (care este agenție de transmitere).

Așa cum rezultă din interpretarea prevederilor articolului 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007, solicitantul este informat de către agenția de transmitere, căreia acesta îi înaintează actul în [OR. 5] vederea transmiterii, că destinatarul poate refuza primirea acestuia dacă actul nu este redactat în una dintre limbile prevăzute la articolul 8, text de lege care lămurește astfel noțiunile de solicitant și destinatar, prin excluderea evidentă a acestor noțiuni din domeniul de aplicare al noțiunilor de „agenție de transmitere” și „agenție de primire”.

„Solicitant” este persoana petiționară, titular al unei cereri care are interes în efectuarea unei notificări în sensul Regulamentului nr. 1393/2007, în vederea desfășurării și finalizării unei judecăți, iar „destinatar” este persoana atrasă în proces, ce urmează să primească acele notificări, atât solicitantul, cât și destinatarul fiind părți ale cauzei și nu instanța de judecată, care, așa cum s-a arătat, este agenție de transmitere sau de primire.

În concluzie, tribunalul apreciază că noțiunea de „solicitant” în sensul Regulamentului nr. 1393/2007 se circumscrie părților interesate de desfășurarea și finalizarea judecății în apel, în concret fiind vorba atât de apelanta-reclamantă, cât și de apelantul-pârât, [OMISSIS] aceste persoane fiind părți ale cauzei care au exercitat calea de atac a apelului împotriva hotărârii de fond, [fiecare fiind] interesată, de principiu, în finalizarea judecării apelului și soluționarea pe fond a căii de atac exercitate.

[OMISSIS] 04.02.2021

[OMISSIS]